

Sygn. akt IV CNP 64/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi powodów
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 21 grudnia 2011 r.,
w sprawie z powództwa M. D. i J. D.
przeciwko Gminie Miejskiej B.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, ewentualnie o ustalenie
nieważności umowy sprzedaży,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 kwietnia 2014 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) zasądza na rzecz Gminy Miejskiej B. od skarżących
kwotę 1 200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania o stwierdzenie niezgodności.**

UZASADNIENIE

Skarżący domagali się stwierdzenia, na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c., niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 21 grudnia 2011 r. sygn. akt ... 605/11, którym została oddalona apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w B. oddalającego powództwo o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli o zwrotnym przeniesieniu na jej rzecz własności nieruchomości oraz powództwo ewentualne o ustalenie nieważności umowy sprzedaży.

W skardze powodowie zarzucili naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. 29 ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości z dnia 29 kwietnia 1995 r. (j.t. Dz. U. z 1991 r., Nr 30, poz. 127; dalej u.g.g.) w zw. z art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie oraz art. 487 § 2 k.c. poprzez naruszenie zasady ekwiwalentności świadczeń, czego konsekwencją jest niezgodność zaskarżonego wyroku z wymienionymi przepisami prawa oraz wyrządzenie szkody polegającej na utracie przez skarżących spodziewanych korzyści z tytułu niedoszłej umowy sprzedaży, mocą której skarżący przenieśliby z powrotem na pozwaną prawo własności nieruchomości objętej treścią żądania i odzyskaliby oszczędności zainwestowane w jej nabycie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i uch. uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie tym

wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, niepubl.). Brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący spełnił wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony w całości, a zatem w zakresie oddalenia apelacji zarówno co do roszczenia o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, jak i roszczenia ewentualnego o ustalenie nieważności umowy sprzedaży. Skarżący powinni zatem spełnić omawiane przesłanki w odniesieniu do rozstrzygnięcia co do obydwu roszczeń. Spełnienie wymogu wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, można wywodzić jedynie z ogólnego sformułowania zawartego w punkcie V *in fine* skargi, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z podniesionymi na wstępie przepisami prawa. Jeżeli przyjąć, że skarżącym chodzi o przepisy wskazane w spełnieniu wymogu przytoczenia podstaw skargi, to niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być, już na etapie wnoszenia skargi, jasno określona i z tego względu nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się do podstaw skargi, zwłaszcza w sytuacji braku ich powiązania z konkretnymi roszczeniami (postanowienie z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, w/w postanowienie III CNP 14/12).

Przepis art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest zatem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem jej zakresu i rozmiaru. Skarżący powinien nadto wykazać w skardze istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Już *prima facie* można stwierdzić, że istnienie tak rozumianej szkody nie zostało uprawdopodobnione. Skarżący określają szkodę jako szkodę rzeczywistą w postaci kwoty wydatkowanej na zakup nieruchomości albo jako utratę spodziewanych korzyści z tytułu niedoszłej umowy sprzedaży, mocą której przenieśliby z powrotem

na pozwaną prawo własności nieruchomości, przy czym w obu wypadkach jako szkoda jest wskazywana uiszczona cena zakupu nieruchomości, którą odzyskaliby w wypadku uwzględnienia powództwa. W myśl dominującej w doktrynie i orzecznictwie teorii różnicowej skoro skarżący nadal pozostają właścicielami nieruchomości, to w ich majątku nie nastąpił uszczerbek polegający na zwiększeniu się pasywów lub zmniejszeniu aktywów, a zatem brak uprawdopodobnienia szkody, której źródłem miałyby być wydanie zaskarżonego wyroku. Twierdzenie skarżących, że nie mogą zrealizować na nieruchomości zamierzonej inwestycji nie zostało natomiast poparte wywodem co do szkody, która z tej przyczyny już powstała, przy czym roszczenie oparte na takiej podstawie faktycznej zostało już prawomocnie oddalone w innej sprawie. Wskazane jako szkoda uiszczone przez skarżących koszty sądowe i koszty procesu nie stanowią natomiast szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. art. 98 § 1 k.p.c., 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ i 424¹² k.p.c. oraz § 6 pkt 5 i § 12 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).